

Parlem de les pensions

Jordi Fortuny

"El pacte de Toledo va posar d'acord els partits polítics sobre les idees de la reforma, però no és una reforma. Els treballadors volen saber què passarà quan es jubilin: a quina edat es podran jubilar, quants diners cobraran..."

El president del Bundesbank, Hans Tietmeyer, ha llançat un dur avís als polítics i a l'opinió pública alemanya sobre el futur de les pensions públiques i els ha dit que, si no retoquen el sistema, d'aquí a trenta anys no sortiran els comptes. Més o menys el que passarà a l'estat espanyol segons els últims estudis que s'han publicat. Amb la diferència que, aquí, Felipe Gonzalez i José María Aznar van reunir-se abans de fi d'any i van decidir no parlar de les pensions durant la campanya electoral de les generals del 3 de març. És a dir, no utilitzar aquest tema per criticar-se mútuament.

Després, portaveus d'un i altre bàndol han aclarit que Gonzalez i Aznar van limitar-se a "revalidar" el pacte de Toledo. És a dir, acceptar com a bo l'actual sistema de pensions públiques i reformar-lo perquè sigui viable en el futur, que és el que proposa l'anomenat pacte de Toledo. De fet, es tracta d'un informe d'una ponència del Congrés dels Diputats i es diu així perquè l'última reunió la van fer a Toledo.

Però com que van explicar-se malament i la gent va entendre una cosa per l'altra, a Gonzalez i a Aznar els han plogut crítiques de totes bandes. Opinadors, experts, empresaris i sindi-

calistes han dit que ni parlar-ne, que si hi ha un problema amb les pensions precisament el que s'ha de fer és parlar-ne. Sobretot en campanya electoral, perquè és la manera que s'ha inventat perquè els ciutadans comparin les propostes de cada partit i decideixin quina els agrada més.

Jordi Pujol s'ha apuntat de seguida a aquest carro i últimament treu el tema de les pensions sempre que pot. També és veritat que això no és una actitud gens nova en ell: des de fa uns anys Pujol avisa que s'ha de reformar l'actual sistema de pensions abans que sigui massa tard. La ponència del Congrés que va fer el pacte de Toledo, per exemple, es va crear a proposta de Convergència i Unió. Però no n'hi ha prou.

El pacte de Toledo va posar d'acord els partits polítics sobre les idees de la reforma, però no és una reforma. Els treballadors volen saber què passarà quan es jubilin: a quina edat es podran jubilar, quants diners cobraran (més o menys), quants anys de cotització a la Seguretat Social faran falta per cobrar la màxima pensió possible, si és o no imprescindible fer-se un pla de pensions privat... I totes aquestes preguntes, o no les respon ningú, o els qui go-

ARXIU

sen fer-ho no convencen la paròquia. I és normal, perquè si encara no s'ha fet la reforma, i trigarà perquè això no s'improvisa, ningú no pot saber amb tota seguretat què passarà. Si el qui tranquil·litza l'opinió pública sobre el futur de les pensions és algú del partit socialista o de l'administració central, els ciutadans pensen: "És clar, aquest què ha de dir?" Si, en canvi, qui alarma l'opinió pública sobre la futura fallida del sistema públic és un portaveu de la banca o de les companyies d'assegurances, els ciutadans pensen: "És clar, a aquests els interessa vendre assegurances i plans de pensions".

De moment no sortim d'aquest cercle viciós, perquè de propostes concretes, cap ni una. Només una del Ministeri de Treball, guardada al calaix perquè el govern central no s'ha vist amb ànims de tirar-la endavant abans de les eleccions, per por dels sindicats. Doncs ara és el moment d'explicar-la, i que tots els partits que parlaran del tema durant la campanya expliquin també la reforma que farien. Perquè, si no, passarà el que ja ha avisat algú: "Parlaran molt de les pensions, però sense dir res" i després vindran les sorpreses, com a França.

Hans Tietmeyer, president del banc central alemany. Si el Bundesbank posa cullerada en el tema de les pensions, no és perquè sí.